

Uchwała z dnia 11 czerwca 2003 r.

III PZP 5/03

Przewodniczący SSN Józef Iwulski, Sędziowie SN: Katarzyna Gonera, Jadwiga Skibińska-Adamowicz (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Prokuratury Krajowej Iwony Kaszczy-szyn po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 czerwca 2003 r. sprawy z powództwa Mirosławy M. przeciwko Szkole Podstawowej w M. o zapłatę, na skutek zagadnienia prawnego przekazanego postanowieniem Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpie-czeń Społecznych w Kaliszu z dnia 13 lutego 2003 r. [...]

„Czy w świetle art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19 poz. 239) wyrównanie wynagrodzenia za pracę od 1 stycznia 2000 r. powinno nastąpić z uwzględnieniem zwiększenia wynagrodzenia zasadniczego przyznanego na podsta-wie § 5 Rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli (Dz.U. Nr 29 poz. 160 ze zm.) ?”

p o d j ą ł uchwałę:

Ustalenie wynagrodzenia nauczyciela na podstawie art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239 ze zm.) mogło nastąpić z pomi-nięciem zwiększenia stawki wynagrodzenia zasadniczego, przyznanego na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli (Dz.U. Nr 29, poz. 160 ze zm.), pod warunkiem że ustalone w ten sposób wynagrodzenie nie było niższe od do-tychczasowego miesięcznego wynagrodzenia nauczyciela (art. 12 ust. 3 wska-zanej ustawy).

U z a s a d n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Kaliszu postanowieniem z dnia 13 lutego 2003 r. wydanym w sprawie z powództwa Mirosławy M. przeciwko Szkole Podstawowej w M. o zapłatę wynagrodzenia za pracę przedstawił Sądowi Najwyższemu na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości, dotyczące zasad wyrównywania wynagrodzenia za pracę, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2000 r., nauczycielowi, któremu zwiększono wynagrodzenie zasadnicze na podstawie § 5 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli (Dz.U. Nr 29, poz. 160 ze zm.).

Sąd Okręgowy jako uzasadnienie zagadnienia prawnego przytoczył następujący stan faktyczny i prawny: Pismem z dnia 7 marca 2000 r. pozwana Szkoła przyznała powódce, nauczycielce tej Szkoły, wynagrodzenie zasadnicze w kwocie 1.105 zł, poczynwszy od dnia 1 stycznia 2000 r., oraz dodatki: stażowy, wiejski i za wychowawstwo. Jednocześnie w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r. zwiększyła jej wynagrodzenie zasadnicze o 6%. Pismem z dnia 20 sierpnia 2000 r. strona pozwana ustaliła wynagrodzenie zasadnicze powódki w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r. w wysokości 1.401 zł oraz pozostawiła bez zmiany dodatki: za wysługę lat, za wychowawstwo, wiejski i mieszkaniowy. Podstawę do takiego ustalenia wynagrodzenia stanowiło rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli. Uchwałą [...] z dnia 29 sierpnia 2000 r. Rada Miejska w G. nad P. uchwaliła regulamin ustalający wysokość oraz szczegółowe warunki przyznawania nauczycielom dodatków motywacyjnego, funkcyjnego i za warunki pracy oraz niektóre inne składniki wynagrodzenia, a także wysokość oraz szczegółowe zasady przyznawania i wypłacania dodatku mieszkaniowego. Pozwana Szkoła wyrównała powódce wynagrodzenie za pracę, za okres od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r., lecz nie uwzględniła przyznanego wcześniej za ten sam czas zwiększonego o 6% wynagrodzenia. Sąd pierwszej instancji uznał, że postępowanie to było niewłaściwe, gdyż wyrównanie należało powódce wypłacić z uwzględnieniem przyznanego wcześniej zwiększenia. Jego pominięcie, mimo wcześniejszego przyznania za okres od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r., godzi ponadto w konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych. Poza tym ani przepisy płacowe, ani regulamin wynagradzania obowiązujący w pozwanej Szkole nie uchylili wcześniejszych decyzji płacowych pracodawcy. Gdy chodzi o stronę pozwaną, to nie uznała ona żądań powódki. Powołała

się na przepisy art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw, z których - jej zdaniem - wynika, że wynagrodzenie nauczyciela należy ustalić tak, by obejmowało ono wyrównanie za okres od dnia 1 stycznia 2000 r.

Sąd Okręgowy uznał, że przy rozpatrywaniu apelacji powstało zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości. W ocenie tego Sądu należało wziąć pod uwagę zasadę ochrony praw nabytych i niedopuszczalność stosowania wobec nauczyciela mianowanego wypowiedzenia zmieniającego. Oznacza to, że powódka powinna zachować przyznane jej przez pracodawcę uprawnienia płacowe do czasu ustalenia nowego miesięcznego wynagrodzenia - zgodnie z przepisami rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r. i przepisami wydanymi na podstawie art. 30 ust. 6 i 7 Karty Nauczyciela, w tym także regulaminu wynagradzania z dnia 9 sierpnia 2000 r. Nastąpiło to dopiero w dniu 20 sierpnia 2000 r. Do tego więc czasu powinny obowiązywać zasady ustalania wynagrodzenia zawarte w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. Tym samym przy wyrównywaniu wynagrodzenia za pracę od dnia 1 stycznia 2000 r. na podstawie art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającej Kartę Nauczyciela należało uwzględnić prawo do zwiększenia wynagrodzenia zasadniczego przyznane powódce wcześniej na podstawie § 5 rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r. Spowodowałoby to ustalenie dla niej wyższego wynagrodzenia w okresie przejściowym do dnia wydania regulaminu wynagradzania. Sąd Okręgowy zaznaczył jednak, że przyjęcie wymienionego poglądu prowadziłoby do przyznania powódce wyższego wynagrodzenia w okresie przejściowym, tj. do dnia wydania regulaminu przez organ prowadzący szkołę, niż wynagrodzenie należne w późniejszym czasie. Źródłem wątpliwości jest także kwestia, czy może mieć zastosowanie w sprawie uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2000 r., III ZP 29/01 (OSNAPiUS 2002 nr 11, poz. 260), według której możliwe było na podstawie art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. obniżenie wysokości dodatku za trudne warunki pracy przy równoczesnym podwyższeniu innych składników wynagrodzenia w taki sposób, by wynagrodzenie miesięczne nie było niższe od dotychczasowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zagadnienie prawne dotyczy wynagrodzenia nauczycieli w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r., który został trafnie nazwany okresem „przejściowym”. W tym bowiem czasie na wynagrodzenie nauczycieli wpływały dwie regulacje: dotychczasowa, tj. rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli (Dz.U. Nr 29, poz. 160 ze zm.), oraz nowa, tj. art. 12 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 230) wraz z wydanym na jej podstawie rozporządzeniem Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli, sposobu obliczania stawki wynagrodzenia zasadniczego za jedną godzinę przeliczeniową, wykazu stanowisk oraz dodatkowych zadań i zajęć uprawniających do dodatku funkcyjnego, ogólnych warunków przyznawania dodatku motywacyjnego, wykazu trudnych i uciążliwych warunków pracy stanowiących podstawę przyznania dodatku za warunki pracy oraz szczególnych przypadków zaliczania okresów zatrudnienia i innych okresów uprawniających do dodatku za wysługę lat (Dz.U. Nr 39, poz. 455). Pierwsze z wymienionych rozporządzeń wprowadziło tabelę miesięcznych stawek wynagrodzenia zasadniczego ustalającą szczeble wynagrodzenia zasadniczego wynikające ze stażu pracy, natomiast § 5 rozporządzenia stwarzał możliwość podwyższenia stawki wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela na warunkach i w sytuacji określonej w tym przepisie (ust. 1). Zwiększenie stawki było zatem dopuszczalne na czas określony, nie krótszy niż 6 miesięcy i nie dłuższy niż jeden rok (ust. 2) i zależało od oceny wyników pracy nauczyciela (ust. 1). Decyzja w tym przedmiocie należała do dyrektora szkoły, a w stosunku do dyrektora - do organu prowadzącego szkołę (ust. 3). Na tej podstawie od dnia 1 września 1999 r., czyli przed okresem spornym, powódka otrzymywała 1.051 zł tytułem wynagrodzenia zasadniczego oraz jego zwiększenie o 6%, czyli kwotę 59,06 zł, razem jako wynagrodzenie zasadnicze kwotę 1.114,06 zł. Z pisma pozwanej Szkoły z dnia 24 sierpnia 1999 r. wynika zarazem, że zwiększenie wynagrodzenia obejmowało czas od 1 września 1999 r. do 31 sierpnia 2000 r. Drugie z wymienionych rozporządzeń weszło w życie z dniem 17 maja 2000 r. i uchyliło wcześniejsze rozporządzenie. Wprowadziło ono tabelę zaszeregowania oraz minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego w zależności od posiadanych kwalifikacji i stopnia awansu zawodowego. Przedtem jednak - w dniu 6 kwietnia 2000 r. weszła w życie ustawa z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239). Ustawa ta

zmieniła niektóre dotychczasowe przepisy Karty Nauczyciela, między innymi jej art. 30, w którym - w jego nowej wersji - zostały ustalone składniki wynagrodzenia nauczycieli (art. 30 ust. 1), czynniki decydujące o wysokości wynagrodzenia zasadniczego (art. 30 ust. 2), wysokość średniego wynagrodzenia dla nauczycieli (art. 30 ust. 4) oraz uprawnienie dla ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania do określenia w drodze rozporządzenia wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli (art. 30 ust. 5).

Wskazana ustawa w art. 12 ust. 1 określiła w wysokości procentowej średnie wynagrodzenie nauczycieli w 2000 r., przyjmując, że dla nauczyciela mianowanego wynosi ono 145% średniego wynagrodzenia nauczyciela stażysty. Równocześnie ustawa w art. 12 ust. 2 nałożyła na dyrektora szkoły obowiązek ustalenia wynagrodzenia miesięcznego między innymi nauczycieli zatrudnionych w dniu wejścia w życie ustawy na podstawie mianowania, zaznaczając, że ma to nastąpić - zgodnie z przepisami rozporządzenia zapowiedzianego w art. 30 ust. 5 ustawy - w ciągu jednego miesiąca od wejścia w życie tego rozporządzenia, „z wyrównaniem za okres od dnia 1 stycznia 2000 r.”. Z art. 12 ust. 3 ustawy wynika również, że wynagrodzenie tych nauczycieli, ustalone zgodnie z przepisami ustawy, nie może być niższe od pobieranego przez nich wynagrodzenia. Na podstawie zatem dotychczasowego rozporządzenia w sprawie wynagradzania nauczycieli (z dnia 19 marca 1997 r.) oraz z powołaniem się na ustawę nowelizującą Kartę Nauczyciela (z dnia 18 lutego 2000 r.) pozwana Szkoła w piśmie z dnia 7 marca 2000 r. przyznała powódce wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 1.105 zł, powiększone o 6%, czyli o kwotę 66,30 zł, razem 1.171,30 zł miesięcznie. Oczywiście, dla rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości jest z reguły niepotrzebne przytaczanie szczegółowych elementów stanu faktycznego, lecz w przedmiotowej sprawie wydaje się to celowe, gdyż pokazuje, jak pozwana Szkoła rozumiała realizację art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. oraz rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r., a przede wszystkim, w jakim stanie faktycznym powstały wątpliwości Sądu Okręgowego. Należy także podkreślić, że zagadnienie przedstawione przez ten Sąd nie jest problemem jednostkowym, lecz dotyczy bardzo wielu szkół w kraju.

Wracając do dotychczasowych rozważań trzeba zaznaczyć, że określenie w piśmie z dnia 7 marca 2000 r. wynagrodzenia zasadniczego powódki (1.105,00 zł), wraz z jego zwiększeniem o 6% (66,30 zł), łącznie w wysokości 1.171,30 zł mie-

sięcznie, nie wywoływało między stronami sporu. Powstał on dopiero z chwilą ustalenia pismem z dnia 20 sierpnia 2000 r. wynagrodzenia zasadniczego powódki w okresie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r. w kwocie 1.401,00 zł miesięcznie na podstawie rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. w związku z art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającej Kartę Nauczyciela. Według stanowiska prezentowanego przez powódkę, w czasie od 1 stycznia do 31 sierpnia 2000 r. powinna była oprócz kwoty 1.401,00 zł wynagrodzenia zasadniczego otrzymywać także zwiększenie tego wynagrodzenia o 6%, co prowadziłoby do takiego skutku, że we wskazanym okresie przejściowym jej wynagrodzenie zasadnicze byłoby o 6% wyższe od wynagrodzenia późniejszego, tj. należnego od dnia 1 września 2000 r. Tego rodzaju mechanizmu nie można wykluczyć, jednak jego przyjęcie nie znajduje oparcia w powołanych wyżej przepisach prawnych.

Możliwość zwiększenia wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli wprowadziło w § 5 rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli, ograniczając czas jego przyznania jako nie krótszy niż 6 miesięcy i nie dłuższy niż jeden rok szkolny. Rozporządzenie to straciło moc z dniem 17 maja 2000 r. W tym bowiem dniu weszło w życie rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. regulujące sprawę wynagradzania nauczycieli, w tym sprawę wysokości stawek minimalnych wynagrodzenia zasadniczego, sposobu obliczania wysokości stawki tego wynagrodzenia za jedną godzinę przeliczeniową, dodatków do wynagrodzenia itp. Wśród jego postanowień nie ma przepisu przewidującego możliwość kwotowego lub procentowego podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego. Oznacza to, że możliwość kwotowego lub procentowego podwyższania wynagrodzenia nauczycieli przestała istnieć jako instytucja prawna z chwilą utraty mocy obowiązującej przez rozporządzenie z dnia 19 marca 1997 r., które tę możliwość stwarzało. Zazwyczaj jednak wprowadzenie w życie nowego stanu prawnego nie następuje z dnia na dzień i wymaga wydania przepisów, które pozwoliłyby dostosować istniejące dotąd stosunki faktyczne i prawne do nowego stanu prawnego. Z takich też założeń wyszedł ustawodawca, dokonując ustawą z dnia 18 lutego 2000 r. zmiany ustawy - Karta Nauczyciela w wielu jej dotychczasowych postanowieniach, między innymi ustalając nowe stanowiska nauczycieli, tzw. „stopnie awansu zawodowego”, oraz odmiennie niż dotychczas regulując sprawę ich wynagrodzenia. Mianowicie w art. 16 tej ustawy ustalił, że do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w ustawie Karta Nauczyciela, co dotyczy między

innymi rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r., zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze w zakresie, w jakim nie są sprzeczne z ustawą, jednak nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy. Tak więc ze względu na unormowanie zawarte w art. 16 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela zachowało moc na okres przejściowy rozporządzenie z dnia 19 marca 1997 r. przewidujące możliwość otrzymywania przez nauczyciela zwiększenia wynagrodzenia zasadniczego. Jednocześnie jednak przepis art. 12 ust. 2 wymienionej ustawy nałożył na dyrektora szkoły obowiązek ustalenia wynagrodzenia nauczyciela według zasad przewidzianych w przepisach wydanych na podstawie art. 30 ust. 5-7 Karty Nauczyciela - w brzmieniu tych przepisów ustalonym ustawą zmieniającą z dnia 18 lutego 2000 r., czyli według zasad przewidzianych w nowym rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 11 maja 2000 r. Z art. 12 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej wynika zarazem, że ustalenie miesięcznego wynagrodzenia nauczycieli w sposób odpowiadający przepisom wydanym na podstawie art. 30 ust. 5-7 tej ustawy powinno nastąpić w ciągu miesiąca od wejścia w życie rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r., tj. od 17 maja 2000 r., z wyrównaniem za okres od dnia 1 stycznia 2000 r. Już zatem przytoczony przepis zakładał, że nowo ustalone wynagrodzenie miesięczne nie będzie mogło być mniej korzystne od dotychczasowego, skoro przewidział wyrównanie tego wynagrodzenia za okres od dnia 1 stycznia 2000 r., czyli nawet za okres, w którym jeszcze nie obowiązywały nowe zasady ustalania miesięcznego wynagrodzenia nauczycieli. W przypadku powódki różnica w wynagrodzeniu zasadniczym, objęta wyrównaniem, wyniosła 229,70 zł, gdyż jej poprzednie wynagrodzenie wynosiło 1.171,30 zł (wraz ze zwiększeniem o 6%), natomiast nowo określone wynagrodzenie - 1.401,00 zł.

Nie jest trafny pogląd Sądu Okręgowego, jakoby określenie wynagrodzenia według art. 12 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy - Karta Nauczyciela godziło w konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych wskutek pozbawienia nauczycieli korzystniejszych uprawnień płacowych, wynikających z możliwości podwyższenia stawek wynagrodzenia zasadniczego (nie więcej niż o 20%), przewidzianej w § 5 rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli. Możliwość ta, uzależniona od osiągniętych przez nauczyciela wyników pracy oraz ograniczona czasowo i procentowo, istniała bowiem tylko do chwili ustalenia przez dyrektora szkoły (lub przez organ prowadzący szkołę) nowego wynagrodzenia nauczyciela, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 30 ust. 5-7

ustawy zmieniającej Kartę Nauczyciela, tj. do czasu wydania rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw pracy lub do czasu wydania regulaminu wynagradzania przez organ prowadzący szkołę będący jednostką samorządu terytorialnego. Można więc stwierdzić, że dopuszczalność podwyższenia stawki wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela była regulacją właściwą rozporządzeniu z dnia 19 marca 1997 r. Następne bowiem rozporządzenie dotyczące wynagradzania nauczycieli, tj. rozporządzenie z dnia 11 maja 2000 r., nie utrzymało już owego podwyższenia, lecz wprowadziło stawkę wynagrodzenia zasadniczego uzależnioną od kwalifikacji nauczyciela i stopnia awansu zawodowego (§ 1 i § 2), bez możliwości podwyższenia tej stawki w drodze uznania („w zależności od osiągniętych wyników pracy” - co dopuszczało właśnie poprzednie rozporządzenie). Zgodnie więc z art. 16 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającej Kartę Nauczyciela, podwyższenie stawki wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela - wobec braku odmiennych postanowień - mogło nastąpić tylko na podstawie dotychczasowych przepisów wykonawczych i w czasie ich obowiązywania, to znaczy do czasu wydania rozporządzenia z dnia 11 maja 2000 r., lecz nie dłużej niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie tej ustawy. Ustalenie zaś wynagrodzenia zasadniczego nauczyciela na podstawie powyższego rozporządzenia wykluczało przyjęcie i stosowanie jakichkolwiek elementów dotychczasowej regulacji płacowej.

Pozostaje więc do rozstrzygnięcia problem, czy w czasie od 1 stycznia 2000 r. do chwili ustalenia przez dyrektora szkoły wynagrodzenia miesięcznego nauczyciela, zgodnie z rozporządzeniem z dnia 11 maja 2000 r., wyrównanie wynagrodzenia, o którym stanowi art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającej Kartę Nauczyciela, powinno także polegać na podwyższeniu stawki wynagrodzenia zasadniczego o taki procent, o jaki była podwyższona stawka wynagrodzenia zasadniczego przyznana na podstawie rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r. Odnosząc się do wskazanej kwestii należy stwierdzić, że wymieniony w art. 12 ust. 2 ustawy nowelizacyjnej obowiązek dyrektora szkoły dotyczący ustalenia wynagrodzenia nauczyciela „zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 30 ust. 5-7” ustawy oznacza konieczność zastosowania stawek wynagrodzenia określonych w rozporządzeniu z dnia 11 maja 2000 r., lecz bez ich procentowego podwyższenia, które było dopuszczalne według wcześniejszego aktu prawnego. Równocześnie, w celu uniknięcia potrzeby uprzedzania nauczycieli o nowych zasadach wynagradzania, ustawodawca

dopuszczył wsteczne ustalenie ich wynagrodzenia, jednak z gwarancją, że nie spowoduje to naruszenia praw nabytych i w konsekwencji nie doprowadzi do obniżenia wynagrodzenia określonego na podstawie rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r. Dlatego właśnie w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 2000 r. zmieniającej Kartę Nauczyciela ustawodawca zawarł postanowienie, że oprócz wynagrodzenia (wraz ze zwiększeniem stawki wynagrodzenia zasadniczego) otrzymanego począwszy od dnia 1 stycznia 2000 r. na podstawie § 5 rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r., przysługuje nauczycielom wyrównanie tego wynagrodzenia do wysokości ustalonej zgodnie z nowymi przepisami.

W świetle przedstawionych uwag jest zatem usprawiedliwiony wniosek, że w art. 12 ust. 2 *in fine* ustawy została zawarta gwarancja niepogorszenia sytuacji płacowej nauczycieli w okresie od 1 stycznia 2000 r. do chwili ustalenia wynagrodzenia miesięcznego w myśl nowych zasad określonych w rozporządzeniu z dnia 11 maja 2000 r. Niemniej w art. 12 ust. 3 ustawy ustawodawca dodatkowo podkreślił, że wynagrodzenie miesięczne nauczycieli, o których mowa w art. 12 ust. 2 ustawy, ustalone zgodnie z przepisami ustawy, nie może być niższe od ich dotychczasowego miesięcznego wynagrodzenia. Przepis ten uzasadnia więc dalszą tezę, mianowicie tę, że zakaz obniżenia wynagrodzenia miesięcznego nauczycieli w okresie od dnia 1 stycznia 2000 r. do czasu ustalenia tego wynagrodzenia według nowych przepisów stanowi zarazem gwarancję nienaruszenia dotychczasowych ich uprawnień w zakresie wynagrodzenia.

Reasumując, sens przytoczonej regulacji sprowadza się do wniosku, że w okresie od dnia 1 stycznia 2000 r. do czasu ustalenia przez dyrektorów szkół (lub organy prowadzące szkoły) wynagrodzenia według nowych zasad, nauczycielom, którzy otrzymali wynagrodzenie na podstawie przepisów dotychczasowych, przysługiwało również wyrównanie tego wynagrodzenia, stosownie do art. 12 ust. 2 ustawy. Ponadto według art. 12 ust. 3 tej ustawy wynagrodzenie miesięczne nauczycieli ustalone zgodnie z jej przepisami nie mogło być niższe od ich dotychczasowego miesięcznego wynagrodzenia, lecz nie podlegało już procentowemu zwiększeniu, przewidzianemu w § 5 rozporządzenia z dnia 19 marca 1997 r. w sprawie wynagradzania nauczycieli.

Z tych względów Sąd Najwyższy podjął uchwałę przytoczoną na wstępie.

=====